

[Ragnild Andersen.]

indtægtsgrænserne, og det kan hverken være i samfundets eller i disse hjemms interesse, at noget sådan skal tvinges frem af urimelelige indtægtsgrænser. Jeg håber, at man i udvalget vil forbedre lovforslaget på dette område, så at det ikke skal blive nødvendigt for mit parti at stille ændringsforslag.

De enlige mødre befinder sig i øvrigt i store vanskeligheder, også på grund af de administrative ændringer, der vil komme fra 1. april. Jeg bliver nødt til igen at spørge den højtærede minister: hvordan har regeringen tænkt sig at holde enkerne og de enlige mødre skadesløse for de beløb, de hidtil har fået i kraft af tillæggene? Ministeren vil vide, at det drejer sig om de 2 gange 40 kr. årlig, som de har fået i juni og december — sidste vinter var det endda 3 gange 40 kr., fordi der da kom 40 kr. til som brændselstillæg — og de 100 kr., de har fået udbetalt samtidig med rentemodtagerne den 1. januar; sidste år var det altså et tilskud til deres børnepenge på 220 kr., i tidligere år har det været 180 kr. Jeg vil meget gerne vide, om ministeren vil fremsætte et forslag, der i hvert fald holder dem skadesløse, således at de får en hjælp, der er lige så stor som den, de hidtil har fået, sammen med udbetaling af børnebidragene.

Endelig et spørgsmål til. Ved folkepensionens gennemførelse ændres jo nu forholdet imellem de tre kommunegrupper, og det ændres altså også ved kommunehjælpens udbetaling, således at forholdet bliver: København 100, købstæderne 95,5 og landkommunerne 87,5. Jeg ser vel, at de væsentligste ydelser ved denne lovs gennemførelse også bringes på samme niveau i kraft af forholdet mellem kommunehjælp og folkepension. Tilbage bliver dog visse bestemmelser i loven om offentlig forsyrg. Der bliver sådan noget som børnebidrag, barselfærdsbidrag, forskel på indtægtsgrænserne og også de almindelige normalbidrag. Jeg vil gerne have at vide, om det ikke er meningen, at også disse beløb skal ændres, så at vi på alle områder får det samme forhold mellem de tre kommunegrupper, som er gennemført med hensyn til folkepensionen.

Jeg har med disse bemærkninger udtrykt, at mit parti ser med velvilje på det foreliggende lovforslag. Vi håber, at de ønsker, vi

har om forbedringer, vil blive imødekommet under udvalgsforhandlingerne, da vi ellers på visse områder bliver nødt til at stille ændringsforslag.

Søren Olesen: På mit partis vegne kan jeg tiltræde de foreslåede ændringer i loven om offentlig forsyrg. Det er jo ligetil, at man må tilstræbe en vis ensartethed. Når man som følge af folkepensionen har vedtaget ændringer med hensyn til den nuværende aldersrente, må man følge det op også for de andre forsyrgsgrenes vedkommende.

Det er naturligvis beklageligt, at det medfører den udgift, man her har kalkuleret med, ca. 7 mill. kr., men udgiftens størrelse vil naturligvis afhænge af, i hvor stort omfang der bliver brug for en øget hjælp. Jeg mener, at principielt set er man nødt til at give de mennesker i samfundet, som er dårligst stillet, denne hjælp, når man tænker på den rundhåndethed, man udviste, da man vedtog folkepensionen, hvor man delte 60 mill. kr. ud til mennesker, som ikke havde hjælp behov.

Der er blevet talt en del om den maksimalydelse, der efter dette forslag kan gives i kommunehjælp, og som er fastsat til 85 pct. af folkepensionens grundbeløb. Jeg synes ikke, man kan sige, at det er nogen særlig rundhåndethed, der er udvist. Det drejer sig om mennesker i en yngre alder, og de vil i almindelighed have noget større behov end mennesker, som er nået til folkepensionsalderen. Jeg synes også, man må lægge mærke til, at det er et maksimalbeløb; kommunerne er jo frit stillet med hensyn til, om maksimalbeløbet skal anvendes eller ikke. Jeg synes, man må indrømme, at når vi herinde skal fastsætte et maksimalbeløb, må vi fastsætte det således, at kommunerne og de sociale udvalg kan administrere efter det og ikke skal gå ud over det, som er fastsat, og jeg synes, vi skal lade kommunerne beholde den frihed, de har inden for rammen til at skønne over, om de vil gå til at yde denne maksimalunderstøttelse eller ikke. Jeg mener også, at vi bør vise dem den tillid at tro, at de ikke unødigt ødsler med de offentlige midler. Jeg tror, at i den henseende er faren ikke så stor i kommunerne, som den undertiden er herinde.